

2. Шерман О.М. Агресія в Інтернеті [Електронний ресурс] / О.М.Шерман. — Режим доступу: http://ubgd.lviv.ua/moodle/pluginfile.php/14596/mod_folder/content/0/2013_1/SH2013_6.pdf.
3. Левитин Д. Путеводитель по лжи. Критическое мышление в эпоху постправды. [Електронний ресурс]. — Деніель Левітин. — Режим доступу: <https://kniga.biz.ua/book/psychology/115/7039>.
4. Паскаль Т. «Игры на зеленой травке: Grassroots Vs. Astroturfing» [Електронний ресурс] / Т. Паскаль. — Режим доступу: http://www.protektgroup.ru/articles/PR_11/p_11.htm.
5. Бауман З. Соціальні мережі – це пастка. [Електронний ресурс] / Зигмунт Бауман. – Режим доступу: <http://www.zbruc.eu/node/47024>.

Курсант 302 групи ННІ № 3
Національної академії внутрішніх справ
Вахат О.І.¹

ОСОБЛИВОСТІ ПРИНЦИПІВ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ОСОБИ

На сучасному етапі розвитку української державності залишається актуальною проблема конституційно-правового статусу людини і громадянина, передусім у частині втілення конституційних принципів, реалізації прав і свобод, їх гарантування й захисту. У преамбулі Конституції України було визначено за мету дбати про забезпечення прав і свободи людини та гідних умов її життя. Проте за роки чинності Основного Закону України це положення здебільшого залишається нормою-метою.

Елементами структури конституційно-правового статусу людини і громадянина в Україні є: права, свободи, обов'язки як його основа; громадянство; правосуб'єктність; гарантії прав і свобод; юридична відповідальність. Особливо серед інших підкреслюємо такий елемент, як принципи конституційно-правового статусу особи.

Питання про принципи правового положення є частиною більш загальної проблеми принципів права взагалі, внаслідок чого загальні уявлення відносно принципів права, що містяться у літературі, можуть бути віднесені і до характеристики принципів правового статусу особи. Це, звісно, стосується насамперед поняття правового принципу.

Термін «принцип» походить від латинського «*princīpiū*», яке означає основні, найзагальніші положення, засоби, правила, що визначають природу і соціальну сутність явища, його спрямованість і найсуттєвіші властивості. С.П. Погребняк уточнює, що принцип, по-перше, являє собою ідею, положення, вимогу, і, по-друге, він є не простим положенням (ідеєю, вимогою), а основним, основоположним, засадничим, фундаментальним, вихідним, загальним, керівним, відправним, провідним, чільним [1, с. 24].

У науці існує багато різних дефініцій принципів права. Так, Л.С. Явич визначав їх як такі начала, відправні ідеї буття права, які виражають найважливіші закономірності й підвалини цієї суспільно-економічної формації, є однопорядковими із сутністю права і становлять його головний зміст, їм властиві універсальність, вища імперативність і загальнозначущість; вони відповідають об'єктивній необхідності зміцнення панівного засобу виробництва [2, с.11].

О.О. Лукашева вважає, що принципи – це об'єктивно зумовлені начала, відповідно до яких будується система права, правове регулювання у суспільстві.

На думку М.І. Байтіна, принципи права - це вихідні, визначальні ідеї, положення, установки, які становлять моральну і організаційну основу виникнення, розвитку й

¹ Науковий керівник: Золотарьова Н.І.

функціонування права. Принципи права є те, на чому засновані формування, динаміка і дія права, що дає змогу визначити природу даного права як демократичного чи, навпаки, тоталітарного [3, с. 4]. С.Ю. Суменков вважає, що принципи права є не лише теоретичними ідеями, вони спрямовують правове регулювання, надають державі можливість свідомо і планомірно впливати на поведінку людей [2, с. 23].

Отже, беручи до уваги етимологію слова, можна коротко узагальнити, що принципи права - це основоположні засади чи ідеї, які визначають спрямованість правового регулювання. Вони кладуть початок процесу:

- 1) формування;
- 2) розвитку;
- 3) функціонування права. Вони стисло й концентровано відображають найсуттєвіші риси права.

Список використаних джерел

1. Коцан-Олинець Ю.Я. До питання про гарантії прав і свобод людини та громадянина: сучасне теоретико-правове узагальнення Ю.Я. Коцан-Олинець // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. - 2014. - №2. - С. 12-16
2. Лукашева Е.А. Права человека : [учебник] / Е.А. Лукашева. - 2-е изд., перераб. - М. : Норма : ИНФР, 2011. - 560 с.
3. Л.А. Луць. Загальна теорія держави та права : [навчально-методичний посібник] / Л.А. Луць. - К. : Атіка. - 2007. - 412 с.

**Слухач 7 курсу ступеня вищої освіти
магістра за спеціальністю «Публічне
управління та адміністрування»
Навчально-наукового інституту заочного
та дистанційного навчання НАВС**

**Веклич Євген Григорович¹
ФОРМИ ДЕМОКРАТІЇ**

На певному етапі розвитку у суспільстві виникають проблеми взаємовідносин між новостворюваними прошарками населення, його верствами і між окремими особами. Тим самим виникає потреба у вирішенні цих питань і як наслідок зароджується нова специфічна окрема організація суспільства, яку в подальшому назветься державою. Держава – сфера спільних інтересів, в якій всі громадяни не тільки можуть, а й повинні бути рівними по відношенню до основоположної влади. Так виникає демократія (demos – народ і kratos – влада, правління), найважливішою й загальновизнаною ознакою якої є її юридичне визнання й інституціональне вираження суверенітету народу.

Демократія означає юридичне визнання того факту, що тільки народ, а не монарх, духовництво, партійні або державні діячі є офіційним джерелом державної влади. Суверенітет народу виявляється перш за все в тому, що саме народ періодично обирає і в будь-який час оновлює представницькі державні органи, яким належить вища, нормативно-правова, зокрема законодавча, влада.

Поділ державної влади – інша дуже важлива і теж загальновизнана ознака демократії. Без нього не було й не може бути демократії. Поділ влади не є відкриттям ні нового, ні новітнього часів. Він існував в тій або іншій формі завжди. Згадаємо давньогрецьку державу, яка функціонувала у V-IV століттях до н. е. В цій державі існував законодавчий орган – Народні Збори, які приймали закони, обов'язкові для всіх, а також оголошували війну, укладали міждержавні союзи, затверджували на посадах послів, стратегів, здійснювали контроль фінансового стану держави. Іншим органом влади афінської держави була Рада п'ятисот – постійно діючий державний орган, що

¹ Науковий керівник: Харченко Н.П.